

A fost un an greu, nu se mai termină criza, nu se mai termină lipsurile, gâlceava politică continuă și mai acerb în toată mass-media. Clasa politică are mușchi, are orgolii, numai respect pentru cei care i-au adus la putere nu au. Sunt într-o luptă continuă cu ei, cu poziția și poporul român. Își distrug propriul program, propriile idealuri și omoară capra vecinului (vecinul, colegul de serviciu).

Am un sentiment pe care mi-l creează acești politicieni, un sentiment ca și când m-aș despărți de țara mea. Sunt dezamăgit, înșelat, mânios, îndurerat și mai ales însingurat. E țara lor sau mai este și țara noastră a celor care mai credem, în bun simț, respect, normalitate și mai ales solidaritate. Acestei țări i-a dispărut rostul. Rostul de-a exista, rostul de a construi, rostul de a munci, rostul de a trăi în simplitate și tradiție, rostul de a petrece (nuntă, botez, horă și băută). Unora nu le place că mai avem munți, dealuri, păduri, apă, deltă și credință, nu le place să audă cântatul cocoșilor dimineața, lătratul vesel al lui Grivei, grohăitul porcului de Ignat, cântatul greierilor în nopțile de vară cu lună plină, broaștele pe malul iazului în care ne scăldam, gâlceava făcută de găini în ogradă când intră la cuibar. Sunt "oameni" care nu au trăit aceste momente și prin urmare le califică primitive. Ei ordonă prin nesimțirea lor: să dispară! Ne pierdem pământul prin "instanțe", ni-l vindem pe nimic pentru că nu mai avem din ce trăi, stau buruienile pe el că nu avem bani să-l cultivăm, ne-am bătut și omorât pentru el în istorie, acum ni-l iau cu legi...

Parcă fugim de multe și ajungem nicăieri. Și mai ales acum, când ne apropiem de sfânta sărbătoare a Nașterii Mântuitorului nostru Iisus Hristos, pentru o clipă vă rog lăsați patimile, orgoliile, răutățile și hai să facem împreună un exercițiu: să ne aducem aminte de părinți, de bunici, de străbunici, de prieteni și rude, să-i sunăm, să-i auzim pe cei care trăiesc, pe ceilalți să-i privim în timp, să-i venerăm, să-i aducem în gând ca o amintire, să vărsăm o lacrimă în paharul nostru de sărbători, să aprindem lumânări pentru vii și pentru morți, să punem semințele speranței în suflet.

Și să nu uitați un lucru dincolo de conducători și interese: omul cu mâinile împreunate în rugăciune rămâne la temelia bisericii și țării.

Al dumneavoastră prieten pentru totdeauna,
Gheorghe Constantin-Silviu